

Տ. ԽՈՐԵՆ ԱԲԵՂԱ ԶԱԶԱՐՅԱՆԻ ԱՆԴՐԱՆԻԿ ՔԱՐՈՋԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱՇՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ԱՎԵՏՄԱՆ ՏՈՆԻՆ

(7 ապրիլի 2003 թ.)

*«Փառք քեզ, Աստուած, փառք քեզ,
յաղագս ամենայնի, Տէ՛ր, փառք քեզ»:
(Ժամագիրք)*

«Յանուն Նոր եւ Որդոյ եւ Նոգոյն Սրբոյ. ամէն»:

Սիրելի հավաքացյալ քույրեր և եղբայրներ,

Տիրոջ կամոք և ողորմությամբ արժանացանք Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի խորանից մեր անդրանիկ և Սուրբ Պապարագը մատուցելու երանելի օրվան:

Դեռևս 40 օրեր են անցել այն ժամանակվանից, երբ ծնրադիր, կամավոր կերպով ընծայաբերվեցինք Տաճարին ու, սրանալով սուրբ ձեռնադրություն և օծում, համալրեցինք կուսակրոն քահանայության շարքերը, եկանք լրացնելու սուրբ ուխտի միաբանությունը:

Խնկարույր աղոթք, գոհաբանություն Ամենաբարձրյալին, խոնարհագույն երախտագիտություն Վեհափառ Հայրապետին՝ Ն.Ս.Օ.Տ.Տ. Գարեգին Բ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսին, Ում անմիջական խնամածության ներքո կրթել և կերպել ենք մեր հոգևոր եւր: Ծնորհակալանքի խոսք եմ ուղղում նաև մեր հոգևոր ծնողին՝ Արցախի թեմի առաջնորդ Տ. Պարզև արքեպս. Մարտիրոսյանին, որ արժանացրեց մեզ սուրբ օծման և ձեռնադրության: Նաև մեր շնորհակալությունն ենք հայտնում Սևանի Վազգենյան Հոգևոր Դպրանոցի, Էջմիածնի Գևորգյան Հոգևոր Ծննդարանի Կոնստանտինյան կազմին և բոլոր նրանց, ովքեր իրենց ավանդն ու լուսնան ունեն մեր հոգևոր-կրթական կյանքից ներս:

Սիրելիներ, այսօր Հայ Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին փոխախմբում է Ս. Աստվածածնի Ավետումը: Աստվածածինը մեր կյանքում ամենակարարելարիպ կերպարն է, գլխավորագույնը մայրերի մեջ: Ամենասրբուհի Կույսը դարձավ այն մաքուր անոթը, որի միջոցով ծնվեց Աստծո Որդին՝ Հիսուս Քրիստոս:

Ինչպես Սուրբ Գրիգոր Տաթևացին է ասում. «Աստվածընկալ հարս, աստվածաբնակ քաճար: Նախահոր փրկիչ, նախամոր ազարիչ: Օրենքի ավետում, սովերի դադարում, անհարսնացյալ հարս, երկնային առաջաստ, մեղավորների հույս, նեղյալների ապավեն, քրքրմանների ուրախություն, վշտացածների մխիթարություն, եկեղեցու պարծանք, հավաքացյալների առ Աստված աղերս»:

Իսկապես Ս. Կույս Մարիամը դարձավ այն աստվածընկալ հարսը և աստվածաբնակ քաճարը, որ խոնարհությամբ ընդունեց հրեշտակի ավետիսը և դարձավ Աստվածամայր: Տիրամայրը դարձավ մեծագույն բարեխոսն ի Տեր բոլոր հուսացողների համար:

Ավետարանից մենք իմանում ենք, որ Ամենասրբուհի Կույսը նշանված էր Հովսեփի հետ, որը Դավթի ցեղից էր: Եկեղեցական սրբազան ավանդությունն ասում է, որ Մարիամը Հո-

վակինմի և Աննայի դուստրն էր: Վերջիններս անգավակ էին ծերացել և միայն առաջացած փարիքում որպես ուխտի գավակ ունենում են Մարիամին, որին ընծայում են փաճարին, իսկ չափահաս փարիքում փաճարի հոգևորականները նրան հանձնում են Հովսեփի խնամքին:

Հովսեփը չնայած Դավթի ցեղից էր սերել, սակայն իշխանական դիրք չունեի, այլ պարզապես մի հասարակ հյուսն էր:

Գաբրիել հրեշտակը հայտնվելով Մարիամին ավերում է, որ նա պետք է հղանա և Մեսիայի մայր դառնա: Երբ Մարիամը շփոթվում է իր հղության մասին լսելով, քանի որ կույս էր, հրեշտակը հիշեցնում է Սուրբ Հոգու գործության մասին և որպես օրինակ բերում իր ազգականին՝ Եղիսաբեթին, որը հղացել էր ծերության հասակում: Եվ Մարիամն էլ պետք է հղանար՝ կույս մնալով հանդերձ: Ամենասրբունի Կույսը հրեշտակային ավերիսն ընդունեց խոնարհությամբ և իրեն ընծայաբերեց աստվածային կամքի կատարմանը:

Միրելի հավաքացյալներ, այսօր փոքն է նաև մեր մայրերի ու քույրերի: Ի՞նչ է մայրությունը՝ սրբություն, մաքրություն, որը մարդկային կյանքեր է պարզևում և սնուցում, կրթում ու մեծացնում:

Ելնելով այսօրվա փոքնի խորհրդից՝ մեր շնորհավորանքն ենք բերում Ձեզ՝ սիրելի մայրեր և քույրեր, ու պարգամում, որ հանձին Ս. Կույս Մարիամ Աստվածածնի փորձեք փեսնել յուրաքանչյուրդ Ձեզ, դարձնեք Ձեր կյանքի անփոխարինելի դասն ու օրինակը: Այն ժամանակ ամեն ինչ լավ կլինի և պտուղը՝ բարի: Քանզի փեսնում ենք, որ, ցավոք, ո՛չ բոլոր մայրերն են սրբությամբ կատարում իրենց պարտականությունները, որն էլ փխուր հեղևանքների է հանգեցնում:

Թող Տիրամոր բարեխոսությունը ուղեկից և ապավեն լինի ամենքիդ ձեր անցնելիք ճանապարհներին այժմ և միշտ և հավիտյան հավիտենից, ամեն: